

**SFÂNTUL
DIONISIE DE LA COLCIU**
1909 – 2004

PACEA SIMPLITĂȚII

Dacă omenirea și-ar pune toată speranța în bunătatea lui Dumnezeu, nu-i cu putință să nu te audă, să nu te ajute Dumnezeu, că Dumnezeu este în tot locul și vede și gândul tău. Dar vezi că noi cu ocazia asta ne îndepărtăm de Dumnezeu. Dacă lumea ar trăi mai modest, așa, cât să aibă de ajuns, ar fi bine. Dar lumea, cu propaganda asta care a intrat în omenire, zice: «De ce să am casa așa de mică? Am trei-patru copii, am de toate, dar de ce să nu am o casă mare ca a celui de acolo?». De-acuma femeia îl trimite pe bărbatul său:

«Du-te și adă bani, să facem și noi casa mai mare!».

Moda, moda, moda! Vezi? Asta-i o propagandă magică a satanei ca să nu fie omul niciodată în pace, să nu se mulțumească cu atâta. Dar vezi cum spun bătrânii: «Întinde-ți picioarele cât te ține plapuma, că dacă te întinzi mai mult răcești».

Ar trebui omul să gândească așa: «Acela are mai mulți bani, și-a făcut casă mare, treaba lui, bine că poate. Eu sunt mulțumit că am una mai mică și chiar dacă mănânc mai prost, mă îmbrac mai prost, sunt stăpân în casa mea». Nu! Fiecare vrea să fie ca celălalt. «De ce să nu am și eu?» (Părintele râde) Așa-i omul. Moda!

Sursa: **Starețul Dionisie** – *Duhovnicul de la Sfântul Munte Athos*, Ed. Prodromos, 2009

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 25 noiembrie	07:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfânta Mare Muceniță Ecaterina
	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 29 noiembrie	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 30 noiembrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Coloseni 3, 12-16; Ap. I Corinteni 4, 9-16; Ev. Luca 18, 18-27; Ev. Ioan 1, 35-51; glas 8, voscr. 3 → Duminica a 30-a după Rusalii (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) → Sfântul Apostol Andrei, cei întâi chemat, Ocrotitorul României

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Totul se așează dacă știi să rabzi și să te încredințezi lui Dumnezeu.”

— Patriarhul Pavle

Nr. 590 / 23 noiembrie 2025

**CUM VINDECĂM
RĂNILE SUFLETEȘTI**

Când ești rănit sufletește, din căderea în păcat prin neputință ori răutate, nu te împuțina cu duhul și nu te tulbura, ci întoarce-te la Dumnezeu și zi: «Iată, Doamne, ce am făcut ca om ce sunt; nu era posibil a aștepta altceva de la mine, cel cu o voie atât de slabă și neputincioasă. Nu era de așteptat decât cădere și prăbușire». Și aici, condamnă-te în ochii tăi de ajuns, frânge-ți inima de mare durere pentru ceea ce ai pricinuit lui Dumnezeu, dar, fără să te tulburi, condamnă-ți patimile rele și mai ales acea pasiune care ți-a produs căderea. Apoi zi: «Domnul meu, nici până acum n-aș fi putut sta, dacă nu m-ai fi sprijinit prin suprema Ta bunătate».

Mulțumește-I și iubește-L mai mult decât oricând. Minunează-te de atâta îndurare că, deși a fost ofensat de tine, îți dă iar mâna Lui cea dreaptă și te apără să nu cazi în păcat. În fine, cu mare încredere în mila Sa nemărginită, zi: «Tu,

**SFÂNTUL
NICODIM AGHIORITUL**
1749 – 1809

Doamne, iartă-mă, și nu mă lăsa să trăiesc despărțit de Tine, nici să mă depărtez ori să Te mai offensez».

Chiar de faci astfel, să nu crezi că te-a iertat, fiindcă această încredere trândavă este mândrie, amăgire de minte, înșelare diavolească. De aceea încredințează-te mâinilor lui Dumnezeu și urmează-ți nevoița ca și când nici n-ai fi căzut. Iar dacă, din slăbiciune, păcătuiești de mai multe ori pe zi și rămâi rănit, fă totdeauna ce ți-am spus, cu mai multă speranță în Dumnezeu. Urăște mai mult păcatul, muștră-te și silește-te a trăi cu mai multă supraveghere. Desigur, aceasta nu place diavolului, tocmai pentru că-i foarte plăcută lui Dumnezeu și fiindcă vrăjmașul rămâne rușinat văzându-se învins de cel pe care-l biruia. De aceea, el uneltește diferite chipuri de amăgiri ca să ne împiedice de la această nevoiță. Adesea își ajunge scopul din cauza neatenției și neputării de grijă de noi înșine. Cu cât ți se împotrivesc mai mult vrăjmașul, cu atât silește-te a o repeta de mai multe ori, chiar de ai căzut numai o dată în păcat.

Iar dacă, după ce ai păcătuit, simți că te superi, te tulburi și te descurajezi, ca să-ți poți redobândi pacea inimii și curajul, repetă aceste exerciții cum ți-am spus, până ce te restabilești și după ce te vei înarma cu aceste arme, întoarce-te la Dumnezeu. Fiindcă această supărare și această tulburare ce vin în urma păcatului provin din consecința osândei, adică din iubirea de sine,

cum am spus de multe ori. Acesta-i chipul de a-ți recâștiga pacea: uită complet atunci căderea în păcat și cugetă numai la bunătatea cea nemăsurată a lui Dumnezeu.

Aici se potrivește și istoria aceasta din Pateric. Un monah a căzut în curvie și fiindcă gândul deznădejdiei dinlăuntru îl supăra – căci simțea că și-a pierdut sufletul și nu se mai mântuiește –, el, ca un înțelept și meșter în războiul nevăzut, zicea gândurilor sale: «N-am păcătuit, n-am păcătuit», până ce a intrat în chilie și a încuiat ușa. După ce și-a împăcat inima, a făcut cuvenita pocăință pentru păcatul făcut; ceea ce s-a descoperit unui alt bătrân că acest călugăr a păcătuit, dar s-a sculat și a biruit.

Meditează că Domnul este foarte sânguincios și doritor a ierta orice păcat, chemându-l pe păcătos în diferite feluri și pe variate căi să vină la Dânsul și să se unească cu El prin har, în această viață, iar în cealaltă să-l sfințească cu Mărirea Lui și să-l facă de-a pururi fericit. Și când îți vei liniști cugetul și-ți vei împăca inima cu astfel de gânduri, întoarce-te la căderea ta și fă cum ți-am spus.

Apoi, la mărturisire, pe care te îndemn s-o faci cât mai des, amintește-ți toate păcatele tale și cu durere și amărăciune nouă pentru mahnirea ce-ai produs lui Dumnezeu, ia ferma și definitivă hotărâre de a nu-L mai mânia; arată-le toate duhovnicului tău și fă cu râvnă canonul ce ți l-a dat.

Sursa: manastireasuruceni.md

PĂRINTELE MOISE AGHIORITUL 1952 – 2009

POCĂINȚA TRANSFORMĂ SUFLETUL

Trecerea anilor, din nefericire, ne face mai leneși. Este oboseala trupească și sufletească și stricăciunea. Unul dintre cele mai grele lucruri este să-și vadă omul inima lui, să-și cerceteze gândurile lui, să se cunoască bine pe sine însuși. Ne cutremură golul nostru lăuntric. Ne temem, cum am spus-o de atâtea ori, de înfruntarea și de cuvântarea cu noi înșine. Nu vorbesc aici despre o plimbare fără scop în trecut, despre o dispoziție de reverie retrospectivă. Este necesară o judecare a noastră întru cunoștință. Ce am făcut și ce nu am făcut, de ce am făcut-o și de ce nu am făcut-o.

Sunt oameni pe care nu-i interesează ce au făcut și ce nu au făcut. Este vorba despre cei indiferenți, de cei nesimțiți, fără conștiință și nepricepuți. Sunt și alții, sensibili, scrupuloși, preocupați și temători. Nici aceștia nu sunt cum trebuie. Trecutul este trecut. Nu putem să ne întoarcem la el și să-l îndreptăm. Putem însă să ne smerim pentru cele bune ale noastre și să ne pocăim pentru greșelile noastre. Bând băuturi îmbătătoare, luând substanțe narcotice și somnifere nu îndreptăm trecutul nostru, nici nu îl uităm, nici nu se cultivă inima. Omul care se pocăiește cu adevărat nu are

neîncetate remușcări și nu se culpabilizează înfricoșător. Pocăința trebuie să ne ducă de la supărare, rușine, tulburare și frică la pace, la seninătate, la cumpătare, la străpungere și la înfrânare. Cicatricele de la rănilor vindecate ale păcatelor ne amintesc apostazia noastră. Pătimirile noastre devin lecții care ne învață. Pocăința – cu harul lui Dumnezeu – transformă sufletul. Vede acum cu bucurie că este alt om, un om nou, a murit omul cel vechi al păcatului. Dacă omul simte că este alt om, acest lucru este important. Înseamnă că umblă bine pe calea pocăinței. Sentimentul păcătoșeniei noastre, iar nu uitarea păcatului conduce la iertare și la vindecarea inimii noastre.

Ca să vedem cât de curată este inima noastră, haideți să o punem la încercare. Dacă pricinile și temeiurile, imaginile, faptele, locurile păcatelor ne vin înainte, ce vom face? Dacă le simpatizăm, dacă stăm de vorbă cu ele, dacă zăbovim asupra lor, dacă luăm aminte la ele și le observăm cu atenție, atunci să știți că ceva nu merge bine. Dacă le alungăm, dacă ne scârbim și le urâm, atunci în mod sigur ne vom fi pocăit cu sinceritate. Altminteri, vom socoti că suntem bine, ne vom juca, ne vom batjocori pe noi înșine și pe Dumnezeu nostru.

Sursa: **Moise Aghioritul**, *Omorârea patimilor*, Ed. Ev πλω, Atena, 2011